

3 Днем Перемоги!

«Ми пам'ятаємо, ми шануємо»

Хотілося б поговорити про людину, яку можна назвати людиною з великої літери. Вона пройшла, як кажуть, і вогонь, і воду в усіх розуміннях цього слова. Незламний, мужній і сильний, він переборов усе, що ставало на його шляху. Не покоровся, не став на коліна, а міцно стояв на ногах до самого кінця.

31 березня 1924 року в селі Колечье Єршицького району Смоленської області народився Маліков Микола Никандрович. Дитинство пройшов непомітно - розповідає Микола Никандрович - спочатку закінчив чотири класи в селі Старина, потім до сьомого класу навчався в Корсиківській школі. Після семи класів навчався в фабрично - заводському училищі.

Війна застала в Ленінградській області. Спочатку евакуювали за річку Волков, за нею копали траншеї, будували бліндажі - готували оборону.

28 серпня 1941 року був призваний в армію. Був направлений в 886 гаубичний полк, а в кінці грудня місяця полк був направлений на Північно-Західний фронт. Потім полк перекидають на Орловський напрямок. В 1943 році Микола Никандрович приймає участь в битві на Курській дузі. Потім полк перекидають під Київ і тепер боєць воює уже на Першому Українському фронті. На цьому напрямку у складі 886 гаубичного полку він забезпечує зв'язок командного пункту та батареї...

Нелегко згадувати фронтові дороги, повсякчасну смерть товаришів.

- Пройшов війну з першого дня і до останнього, - з посмішкою говорить ветеран, - Пройшов, а за плечима вся Росія, і Росія, Білорусія, Прибалтика, Польща та Германія.

Ми чули дотепний солдатський вислів : "Піхота - цариця полів, а артилерія - бог війни". Микола Никандрович служив у військах, які були "богом війни". І це дійсно було так. Завданням полку було нагнати на німців жаху, обстріляти їх і підготувати територію для успішного просування фронту. Прослухавши розповідь Микола Никандровича, можна із впевненістю сказати, що це дуже нелегко і дуже відповідально. Адже від "роботи", якщо так можна сказати, Миколи Никандровича та його друзів залежав успіх всього фронту. З 1943 року і до кінця війни Микола Никандрович був командиром гармати. Від його вміння залежало настільки точно снаряди будуть влучати в ціль. З цим воїн вправлявся на відмінно.

Звільняв Берлін 2 травня. Був біля Рейхстагу, і залишив на його стінах свій підпис. Після Берлінської операції уже в складі Першого Білоруського фронту був направлений на звільнення Праги.

Бойовий шлях Миколи Никандровича відмічено орденом : Червона Зірка", і орденом "Слави III ступеня", та медалями "За взяття Берліна", "За звільнення Праги", "За перемогу над Германією".

За роки війни зустрівся з маршалом Жуковим, Конєвим, Ватутіним. З 1946 року до 27 березня 1947 року дослужував на території Мурманської області.

Після війни працював комбайнером і механізатором в колгоспі «13- річчя Жовтня» Луганської області Кременського району. З 1984 року Микола Никандрович на заслуженому відпочинку.

Зараз, на цей час, Микола Никандрович єдиний ветеран в Житлівці, і це дуже сумно. Його приклад показав нам, якою насправді має бути справжня людина, стійка, мужня, незламна. Він заслуговує великої поваги та пошани, бо, ризикуючи своїм життям, він врятував нас від фашистської чуми. Його подвиг неоціненний, ми дуже вдячні за спасіння, за те, що ми живемо на землі, а живемо для того, щоб пам'ятати й шанувати таких людей, як Микола Никандрович.

З святом Вас, Миколо Никандровичу, з Днем Перемоги!

Репортаж з місця події

«Ніхто не забутий, ніщо не забуто!»

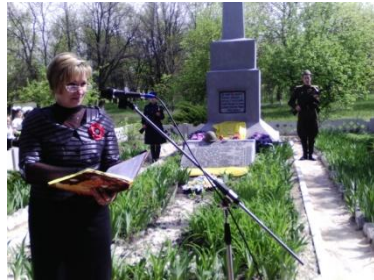

Напередодні свята великої перемоги, до нашого селища завітали гості з Кременної. Один представницький десант на чолі з заступником голови Кременської РДА Олександром Гориним, заступником голови Кременської райради Борисом Руденком, а також голова Кременської міської ради Грищенко В.І., голова ветеранської організації Олександра Старікова, начальник відділу освіти Кременської РДА Кременчуцький А.М. приїхав сьомого травня у рамках акції до 70-ї річниці Перемоги під назвою «Ніхто не забутий, ніщо не забуто». Біля пам'ятника загиблим воїнам було проведено мітинг, на якому вшановували пам'ять героїв Великої Вітчизняної війни, що полягли, визволяючи пилітку від німецько-фашистських загарбників.

Промови, які ми почули, нас вразили аж до самого серця, адже у кожного з нас вирує гордість за наших визволителів, саме їхню пам'ять прославляли гості у своїх промовах. Урочистості регламентував наш сільський клуб у особі ведучого спеціаліста Чорнобай Людмили Миколаївни. А також на цьому заході виконали пісню вокальний ансамбль «Ветеран Кременщини». Звичайно, на цьому мітингу були присутні учні Житлівської школи, вчителі, громадськість селища.

Закінчився мітинг покладанням квітів до могили загиблих воїнів.

Інший представницький десант завітав до нас наступного дня. Причина неабияка, бо пошуковий загін Кременського району на чолі з головою ветеранської організації воїнів-інтернаціоналістів Кисляковим С.А. віднайшли прізвище ще одного воїна, що загинув під час визволення Житлівки у 1943 році. Завдяки їх зусиллям, було відновлено пам'ять і меморіальну табличку на пам'ятнику загиблим воїнам. Саме відкриття оновленої меморіальної таблички й відбулося восьмого травня. Мітинг-реквієм провели представники організації воїнів-інтернаціоналістів за підтримки військового комісара Кременсько-Рубіжанського військового комісаріату. Також на цьому мітингу були присутні члени пошукового клубу в формі воїнів Великої Вітчизняної війни, звучали пісні воєнних років. Саме найбільше, мабуть, вразив усіх виступ ветерана Великої Вітчизняної війни, почесного голови

ветеранської організації Кременщини Калмикова О.М., який сказав про те значимість такої акції у вихованні молоді. А в цілому ця патріотична акція проходила під знаком пам'яті та пошани до воїнів, що загинули, звільняючи Житлівку у 1943 році. В кінці мітингу всі поклали квіти до могили воїнів.

Ці дві події є неабияким уроком для нас, молоді, щоб ми не забували воїнів-визволителів.

А ще хотілося б розповісти про те, що наша шкільна молодь долучилася до всесвітньої акції «Безсмертний полк». Всі небайдужі школярі принесли фотографії своїх родичів, які воювали, та, на жаль, були вбиті на війні або померли вже після, збільшили їх і створили стенд пам'яті під назвою «Безсмертний полк». Він буде знаходитися 9 травня біля пам'ятника загиблим воїнам, а в інші дні – в музеї Героя Радянського Союзу Гончарова Івана Тимофійовича, який знаходиться в приміщенні Житлівської школи. Ми сподіваємося, що до наступного Дня Перемоги відгукнуться всі небайдужі мешканці селища і наш «Безсмертний полк» поповниться новими фотографіями.

З Днем Перемоги, шановні читачі!

Долгих Аліна